

Jóka UNOKÁI GYERMEKÚJSÁG

I/3

2009
MÁJUS

MAGYAR-SZLOVÁK HATÁR-MENTI EGYÜTTMŰKÖDÉS KERETÉN BELÜL
* TÁMOGATJA AZ NCA NEMZETKÖZI KOLLÉGIUMA *

Hajnal Dóra dalszövegíró

Filmajánló:

Hayao Miyazaki: Chihiro Szellemországban

Chihiro, a tízéves, önféjú kislány meg van győződve arról, hogy az egész világ körülötte forog – épp ezért képtelen belenyugodni abba, hogy szüleivel új városba költözik, és családottságát meg sem próbálja leplezni az utazás alatt. Amikor az erdőben eltévedve egy különös zsákutca végére érnek, a kis család rábukkan egy sötét alagútra, amelynek másik végén szellem város fogadja őket. Az üres utcákon fejedelmi lakomától roskadoznak az asztalok. Az éhes szülők mohón a finom ételekre vetik magukat, ám hamarosan disznóvá változnak, ekkor a városban felbukkannak a valódi vacsoravendégek. Az eldugott mesevilág lakói ősi istenek és más csodalények, uralkodója pedig Yubaba, a gonosz boszorkány. Chihiro csak akkor mentheti meg szüleit, ha hasznossá teszi magát Szellemországban és munkát talál magának a banya hatalmas fürdőházában.

Tóth Tihamér: Erdő szépe

Impresszum:

Jókai unokái gyermekújság
Megjelenik negyedévente,
3000 példányban

Kiadó: Élettér Egyesület
2903 Komárom, Csendes u. 8.
Tel.: 06-34/526-955

E-mail: eletter@novonet.hu

Szerkesztő: Mikolasek Zsófia
Felelős szerkesztő: Monostori Éva
Felelős kiadó: Markóné Tóth Ágnes
Nyomdai előkészítés: Print Office Bt.
Nyomás: Print-Kom 2000 Kft.

Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

.....

Túraajánló: A mocsai Oázis Szabadidőpark

Jön a nyár, jön a meleg, a rövidnadrágok és topok ideje. Aki teheti, víz közelébe menekül. Bár az ország több helyén is mindenféle élményfürdők csalogatják a felüdülni vágyókat (meglehetősen borsos áron), én most egy, a közelben fekvő, megfizethető és igazán szép természetes strandot ajánlok nektek.

A mocsai Oázis Szabadidőparkban 5 kisebb-nagyobb tó fogadja a vendégeket. És hogy mit lehet ott csinálni: horgászni – na, ehhez nem értek, de elolvastam az Interneten, hogy hétféle halat találhattok a tavakban: amur, keszeg, kárász, csuka, süllő, harcsa, busa. Na, erről ennyit, jöjjön a strand!

A természetes eredetű, kristálytiszta vízű, lassan mélyülő tavakban a legkisebbek is biztonságban érezhetik magukat, de az úszni vágyók is megtalálják a számításukat! A magas, lombos fákkal övezett vízpart, védelmet nyújt a napsugarak ellen, a délutáni hőségben nincs is jobb program annál, mint kinyújtózni a parton egy szieszta! Mindenki örömeire egész nyáron rendelkezésre áll az óriáscsúszda is!

Nyitva tartás szezonban minden nap 5-22 óráig.

.....

Zeneajánló: Palya Bea: Álom, álom, kitalálom

Tóth Tihamér: Földi napsugár

A mese pedig kezdődhetne így: Egy virágos kiskertben hosszú hajú, piros arcú lány sétálgat: ő Míra. Jókedvűen dudorászgat, virágait nézegeti, öntözgeti. Kertjének díszje a Rózsa, melynek szirmai között a Szerelmek lakik. De egy napon a Boszorkány ellopja a Rózsát! A síró Mírát madara vi-

gasztalja, majd a rózsza keresésére indulnak. A kacskaringós út egy folyóparthoz vezet, ahol Míra fáradtan álomra hajtja a fejét. S álmában leli meg, amit keres...

A zenei anyag alapötletét a magyar népdalok szimbólumai sugallták. Születésében sokat segítettek a gyerekek, akikkel Palya Bea az óvodákban, iskolákban, táncházokban éveken át játszott a rózsakereső utazást.

A hold meg a füstfelhő

Gurul a hold az égen,
utána egy füstfelhő
követi, gyönyörűen.
Ha a felhő megáll s liheg,
tudni lehet, hogy nagy szájjával,
bekapja az eget.

2007. október 20.

Kempl Zsombor
(Komárom, Feszty Á. Ált. Isk.)

A felnőttek

A felnőttekkel az a baj,
Hogy egy meg egy az kettő.
Három sose lehet,
A négy is rettentő!

Az ég nem lehet zöld,
Pedig tegnap is láttam:
Álmomban repültem,
Kitártam a szárnyam.

A szendvicsbe a sonkát
Csak a vajjal teszik
Lekvárral és mézzel
Borzasztó, úgy hiszik.

Fontos a tanulás,
Ők ezt így gondolják...
Csak úgy álmodozni...
Buta gyerekszokás.

Pár év múlva én is
Komoly felnőtt leszek,
De nem felejttem el
Soha a tengerzöld eget!

Jordán Anna
(Komárom, Feszty Á. Ált. Isk.)

„Mutasd meg, ami benned van!”

Beszélgetés Hajnal Dórával

Hetek óta szinte minden nap találkozunk, figyelmeztetem: tudod, a riport, ő lelkesen mosolyog, majd beszélgetni kezdünk családról, munkáról, barátságról. A riport sehogy sem készül el. Aztán tegnap felhívtam, nem lehet tovább halasztani, azonnal rendelkezésemre kell állnia. Jó, mondja, Barnussal (a kisebb fia) sétálunk, gyere. Mentem, beültünk egy cukrászdába. Amíg a fagyit eszegetjük - így beszélgetni ugye nem lehet -, azon gondolkodom, miért van az, hogy olyan nagy hatással van minden emberre. Nem tudom megfejtteni.

– Azt kérték, készítsek veled interjút, mint költővel.

– Hű, de gáz, nem vagyok az.

– Mikor írtad az első gyerekközzetűd?

– Amikor Bence megszületett, elkezdett érdekelni a gyerekeknek szóló költészet: Galla Ágnes, Nagy Bandó András versei nagyon megfogtak, és valami ilyesmit próbáltam én is azzal a különbséggel, hogy én sosem verset írok, hanem dalszöveget.

– Hogyan születik meg benned a vers, a dal?

– Hullámokban jön... Van, hogy hetekig semmi, aztán egyszer csak leülök (egy nagyon jó vagy, nagyon rossz pillanatomban), és jönnek a sorok. Aztán olyan is van, hogy először a dallam jön, és ahhoz alkotom meg a szöveget. Most is itt motoszkál bennem egy dallam. Lesz-e belőle vala-

mi, nem tudom... azt hiszem, az a jó dallam, amit megjegyzel, amit füttyülsz még sokáig.

– Mi kapcsol ki?

– Csak a zene.

– Milyen zene?

– Szeretem a Makámot, Palya Beát, a Doorst. Nagyon nagy álmom, hogy egyszer egy olyan együttesben énekeljek, ahol jelen van a népies hangzás. Ez valahogy még nem adatott meg nekem. A mai popzenét nem bírom elviselni.

– Hogy kezdődött nálad a színpadi szereplés?

– Elsős voltam a Fesztyben, felálltam egy asztalra, és torkom szakadtából énekeltem a Csipkés kombinét... negyedikben már nagyon szégyelltem, mindenkinek ez jutott rólam eszébe. Felsőben és gimiben hármas-négyes voltam énekből. Aztán kaptam egy gitárt kölcsön, és akkor eldől, hogy énekelni fogok. Érdekes, hogy az első saját gitáromat csak 2000-ben kaptam meg.

– Milyen együttesekben énekelsz?

– M-nélkül: ez progresszív rockot játszik, a Zsebsün együttesben, itt gyerekeknek muzsikálunk, és most alakul egy új dolog, ahol az ütős hangszert kevernék az electric-hangzással, meglátjuk mi lesz belőle. Tudod, mi jutott eszembe most?

Hogy volt a közelmúltban egy olyan pillanat, ami nagyon nagy volt.

– Elmondod?

– A Ligetben adtunk a Zsebsünökkel koncertet, és azt vettük észre, hogy a komáromi gyerekek velünk együtt énekelik a dalainkat. Pedig nincs CD-nk.

– Hová jutnál el legszívesebben?

– Indiába. Annyira érdekel... a színek, a zenei hangzás gazdagsága és az emberi szegénység közötti különbség nagyon elgondolkodtató.

Vajon szegények-e valójában azok az emberek, és aki gazdag, mitől, miben gazdag?

– Te mitől vagy gazdag?

– Amikor alkotok valamit, az alkotás örömétől. A tudattól, hogy van valamim - nem materiálisan -, amitől más vagyok, amivel meghatározhatom magam.

– Mi hiányzik?

– Irigylem azokat, akik a testükkel tudnak kommunikálni.

– Ez is India...

– Tényleg.

– Mit veszel komolyan?

– A palacsintát. Régóta ismersz, lazultam az utóbbi időben, nem? Meg a családomat, barátaimat. Szeretem, hogy olyanok vesznek körül, akikkel létre tudok hozni dolgokat, akik kiegészítenek, és akiket kiegészítek.

– Üzensz valamit a gyerekeknek?

– Igen! Mutassátok meg, ami bennetek van! Ha nem teszitek, később bánni fogjátok!

Mindketten felsőhajtunk, vége a riportnak. Még elmegyünk a Ligetbe, csinálom róla pár fotót a címlapra, aztán csak ülünk a fűben és beszélgetünk. Családról, munkáról, barátságról...

Mikolasek Zsófia

Benedek a madárijesztő

Szőlőskertek meséből

Tavasszal a szőlőskertben igen sok a munka: metszeni, kapálni, kötözni, gyomlálni.

A szorgos munkát meghálálja a szőlőtőke. Hosszú indákat növeszt, levelet hajt, szőlőfürtöket nevel.

Mikor Bálint gazda minden munkát elvégzett a szőlőben, elégedetten dörzsölte össze a kezét.

– Legyen elég eső, melegen süssön a nap, ettől lesz jó édes a szőlő.

A kerítés tetejéről vidám madársereg figyelte minden mozdulatát. Alig várták, hogy Bálint gazda odébb álljon, máris ellepték az egész kertet. Törte is a fejét a gazda, hogyan óvhatná meg az édes szőlőszemeket a seregélyektől.

– Amíg a kertben dolgozom, nem mernek közelebb jönni, de amint hátat fordítok birtokba veszik a kertet – morfondírozott.

Egy langyos tavaszi napon a kalapját egy szőlőkaróra tette, és ott is felejtette. A seregélyek nézegették, kerülgették az ismerős kalapot, találgatták hol a gazda, alatta, vagy már hazaballagott? Közeledni nem mertek, csak messziről pislogtak, csicseregtek, csiviteltek, izgatottan tanácskoztak. Bálint gazda ekkor a homlokára csapott.

– Megvan a megoldás! Madárijesztőt kell készítenem! Az majd elriaszítja a szemtelen seregélyeket.

Azonnal munkához látott, de szeme sarkából a madarakat leste. A seregélyek érdeklődéssel figyelték a szokatlan munkát, de a biztonságos kerítést nem hagyták el.

Bálint gazda jókora karót vert a földbe, a szőlőtőkék közé.

– Még egy szőlőt ültet – csicseregtek a madarak – juj de jó!

Egy kisebb zsákot szalmával tömött ki, s a karó tetejére kötözte. Ez lett a feje. Erős ágból kart kötözött hozzá, s elnyűtt kockás ingébe bújtatta. Ócska nadrágját a derekára szíjazta, kihízott zakóját a hátára terítette, kedvenc kalapját a fejébe nyomta. Tintával nagy szemeket festett az arcára, krumplici orrot, és nevetős száját is pingált hozzá.

– Kész is van! – szedte össze a szerszámait a gazda, s mert rend a lelke mindennek, a helyére tette őket.

Hát a neved mi legyen? – gondolkodott Bálint gazda. Hiszen ma van a tavasz első napja, Benedek! Legyen ez a te neved. Aztán vigyázzám a szőlőre. Ha majd édesednek a szőlőszemek, kergesd el a seregélyeket.

A madárijesztő csak mosolygott, bambán ingatta a fejét és bámulta a tágas világot. A seregélyek nézegették, méregették, de közelebb repülni nem mertek. Később kicsit bátrabban kerülgetni kezdték, s hogy a madárijesztő nem mozdult, elszemtelened-

tek. Rászálltak a kalapjára, a vállára telepedtek, s vidáman csiviteltek, sütkéreztek a tavaszi napsütésben. A madárijesztő csak mosolygott, örült a népes társaságnak, hallgatta a kismadarak csivitelését.

– Ki vagy te, és mi a neved? – kérdezték a kismadarak.

– Madárijesztő vagyok, Benedek a nevem – felelte a madárijesztő – és az a dolgom, elijeszem a seregélyeket.

– Ez aztán a fontos feladat – bólogattak elismerően a seregélyek.

– Csak tudnám, hogy milyenek a seregélyek? – sóhajtott a madárijesztő. – Rögton elriasztanám őket.

– Hát a seregély nagyon veszedelmes állat – kezdték a kismadarak, és huncutul egymásra kacsintottak.

– Szőrös bundája van – mondta az egyik.

– Két hegyes fül van a feje búbján – mondta a másik.

– Nagy sárga szeme villog a sötétben – így a harmadik.

– Négy puha talpán oson a szőlőben, és ha megéhezik, karmait kiereszti és levadással az érett szemeket – egészítette ki a negyedik.

– Juj de félelmetes – borzongott a madárijesztő – most már biztosan felismerem. Teltek múltak a napok. Hol esett az eső, hol sütött a nap, máskor meg fújta a szél. A szőlőszemek nőttek, növekedtek, kizöldültek, megpirosodtak egyre édesebbek lettek. Mikor már az édes illat a darazsakat is a szőlőbe csalogatta, a seregélyek csipegetni kezdték a zamatos szemeket.

– Mit csináltak? – kérdezte a madárijesztő elképedve.

– Ellenőrizzük a szőlő minőségét – felelelték a seregélyek – érett vagy savanyú, ezt nekünk tudnunk kell.

Amint gondtalanul csipegetnek, szemezgetnek, egyszer csak arra lopakodik a macska. Benedek a madárijesztő éberen figyelt.

– Szőrös a bundája, hegyes a füle, villog a szeme. Puha talpacskáján hangtalanul közeleg. Meglapul a levelek alatt, talán éppen az érett szőlőre vadászik – gondolta. Azonnal el kell kergetnem, meg kell mentenem a termést! Hangosan pedig így kiáltott:

– Huss, huss seregély, ne dézsmáld a szőlőt!

A macska felkapta a fejét a csodálkozástól. – Nekem mondd, hogy ne dézsmáljam a szőlőt? Én a macska vagyok! Nem szeretem a szőlőt. Én a seregélyeket szeretem megenni.

– Ne hazudj seregély, felismertelek! – kiáltott mérgesen a madárijesztő a macskára.

A seregélyek a lármára szétrebbentek, kerí-

tés tetejére, szőlőkaró csúcsára menekültek.

– Nyau – prüsskölt mérgesen a macska. – Most szétkergetted a vacsorámat! Mehetek megint egerészni! Azzal felborzolta a farkát, és sértődötten a pince irányába sétált. A seregélyek bűnbánó képpel hallgattak. A madárijesztő sem szólt egy szót sem, csak az esti szellő lengette a leveleket, cirógatta a fürtöket.

– Becsaptatok – mondta nagysokára a madárijesztő.

– Ne haragudj – csicseregtek a madarak és a vállára szálltak. Mi vagyunk a seregélyek, bennünket kell elkergetned, mert imádjuk az édes szőlőt csipegetni.

– Jól van, nem haragszom – enyhült meg a madárijesztő. – De most mit tegyek?

– Tudod mit? – élénkültek fel a seregélyek. – Amiért megmenttetted az életünket a macskától, megígérjük, hogy csak a lehullott szemeket csipegetjük fel.

– Rendben van, áll az alku! – derült fel a madárijesztő.

Néhány nap múlva Bálint gazda szüretelni jött a szőlőskertbe.

– Mi újság Benedek! Megvan még a termés? – kiáltott oda jókedvűen a madárijesztőnek.

– Megvan minden, híja nincsen – bólogatott Benedek és a kismadarakra kacsintott.

A gazda csodálkozott, hogy a termés hiánytalan.

– Derék legény vagy Benedek barátom – vágta hátra a madárijesztőt. – Jövőre is te őrzöd a termést.

A seregélyek ijedten rebbentek széjjel és csivitelve köröztek Benedek feje felett. Csak a macska ült fancsali képpel a pinceablakban.

– Benedek! – A seregélybarát macskaijesztő – és vágyakozva figyelte a vidáman repkedő madarakat.

Szegőné Lévai Éva óvodapedagógus

Mesemanó-sikerek

Hétfüves csizmában hetedhatáron címmel országos szintű mesevetélkedőt hirdettek a hódmezővásárhelyi szervezők.

Az idén a Feszty Árpád Általános Iskola 3. c osztályából a Mesemanók csapatának kedvezett a szerencse. A Sári Anna, Kempl Zsombor, Horváth Ákos és Mészáros Bence alkotta csapat az elődöntők után az Ácson megrendezett területi, majd a Bábolnán megszervezett megyei döntő I. helyeztjeként méltán került be az országos döntőbe. Ebben az évben Veszprém városa látta vendégül az ügyes mesevetélkedősöket. A gyerekek 24 meséből készültek a változatosabbnál változatosabb feladatokra. Alapos tudást és helytállást igényelt a másfél órán át tartó verseny, melyben a párosító, logikai, kérdés-felelet, ország-város feladatokon túl az általuk írt mesét is be kellett mutatniuk. A Mesemondók helyi sajátosságú mesét írtak „Az erődök úrnőjének kiszabadítása” címmel, melyben Timella kalandjaival ismertetik meg az olvasót.

A felkészülést Bereczné Auxner Mónika segítette, aki nagyon büszke kis csapatára, hiszen az ország 10 legjobb csapata elnevezésén túl az országos második helyezést is megszerezték,

maguk mögé utasítva a negyedik osztályos csapatokat. Jutulmul mesekönyvet, noteszt, pólót és egy névre szóló kerámiaserleget kaptak a gyerekek.

A győztesek

Az erődök úrnőjének kiszabadítása

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer Komáromban egy gyönyörűséges királykisasszony, Timella. Ő volt az erődök úrnője.

Történt egyszer, hogy a dunai boszorkány elrabolta Timellát és magával vitte a Csillag erődbe. Ott bezárta egy toronyba. Szegény királykisasszony egész nap sírt bánatában. Meghallotta ezt a bástyán üldögélő sólyom. Vitte a hírt az Igmándi erődben élő daliás vitéznek.

A vitéz elindult hegyen-völgyön, erdőn-mezőn által, míg a Rüdiger-tóhoz nem ért. Ott hívogatni kezdte a jóságos tavi tündért.

- Tudom, hogy engem keresel, hogy megmentsd Timellát. Ehhez azonban három próbát kell kiállnod. Elsőként adok neked egy kulcsot, ezzel kinyithatod azt a ládikát, amit egy sárkány őriz a Monostori Erőd kazamatáiban. Másodszer a boszorkány szigetén élő szúnyograjt kell legyőznöd. Végül a kigyókkal kell megvívnod.

El is indult a vitéz sólyomszárnyakon a kazamaták felé. Ott lángcsóva fogadta, majd megjelent a sárkány is. A vitéz kirántotta a kardját és vívni kezdett vele. Míután nagy nehezen végzett ellenségével, odaszaladt a ládához, ahol egy zacskó varázsport talált. Gyorsan zsebre vágta, aztán sólyma hátára pattant s már indult is a Duna felé. Útközben szúnyograj támadta meg őket. A bajnok gyorsan belemarkolt a varázsporba s a szúnyogokra szórta azt. Ettől a vérszívók bágyadtan a földre hullottak.

A Duna fenekén egy varázstükör pihent. A sólyom hívogató szavára egy aranyhal bukkant fel a habokban.

- Mit parancsolsz kedves barátom?

- Hozd fel nekem a homokba fúródott tükröt!

Nem telt bele sok idő, megjelent az aranyhal szájában a tükörrel.

A vitéz megköszönte a kis hal segítségét, és már repült is tovább. Már csak a háromfejű kigyókkal kellett megbirkóznia.

A kigyók a Csillag erőd kapujában strázsáltak. Ahogy meglátták a hőst, máris felé kúsztak fogaikat villogtatva. A vitéz elővette a zsebéből a varázsport, s a kigyókra hintette, akik nyomban mély álomba zuhantak. A dalia így nyugodtan beszélgethetett a várba. Fölment az egyik toronyba. Ott a boszorkány egy átokkal várta őt. Gyorsan fölkapta a kishaltól kapott tükrét, s ahogy a boszorkány belenézett, egyre öregebb lett, végül öregségében összerogyott és egy villanással eltűnt.

A vár felszabadult és a vitéz kitért karral rohant a királykisasszony felé. Ott megcsókolta s helyben lakodalmat csaptak. Még az álmukból felébredő kigyók is táncoltak hét nap s hét éjjel.

Írta: A Mesemanók csapata: Sári Anna, Kempl Zsombor, Horváth Ákos, Mészáros Bence, Feszty Árpád Általános Iskola, 3. c osztály. Felkészítő: Bereczné Auxner Mónika

A görény

*Szép állat a görény,
nincsen rajta sörény,
nem lusta, de serény,
lakása nem sövény,
büdös, mint a görény
(nem meglepő e tény),
de kedves és szerény,
szeretik a gyerekek,
kedvence a kökény,
iszik, mint a gödény,
- hát ilyen a görény.*

Tóth Krisztina,
Dél-Komárom,
Feszty Árpád Általános Iskola

Szerénke

*Volt egy cicám fehérke,
neve az volt Szerénke.
Lusta volt meg álmos is
egyfolytában ásítozik.*

*Aludni meg nem lehet,
mert kergetni kell az egeret.
De az egér nem jön elő,
mert itt a vacsoraidő.*

Sári Anna (Komárom,
Feszty Á. Ált. Isk.)

A háború idején

A nagymamám mesélt egyszer arról, hogyan éltek a háború idején. Az ő nagyszülei Ausztriában laktak. Mikor a harc elkezdődött, ő és a családja átmentek Ausztriába a nagymamájukhoz. Az én nagymamám testvére ott kapott először csokoládét. Olyan lassan ette, mintha azt akarná, hogy soha ne fogyjon el.

A papájuk megbetegedett. A házukat megszállta az ellenség. Nekik le kellett menni a pincébe. Ott laktak átmenetileg. A nagymamájuk néha-néha följárt és süttött, főzött valamit az ellenségnek. Közben mindig elcsent egy kis ételt és levitte a pincébe. Mikor vége lett a háborúnak, a nagymamáék visszatértek Magyarországra.

Ebből a történetből megtanultam, hogy becsüljem, amit kapok.

Túri Anna, Budapest

Nagymamám és kisöccse

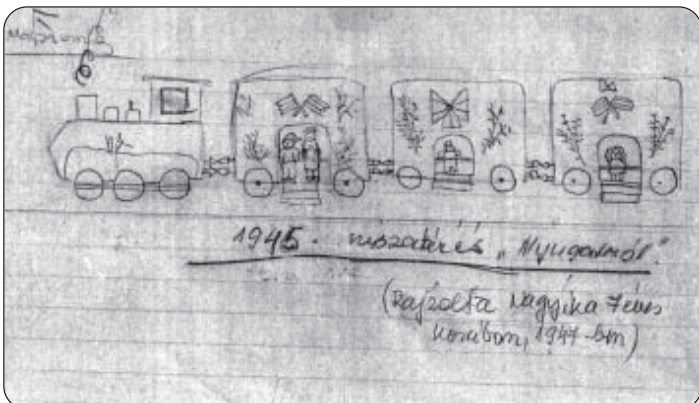
Nagymamám nagyszülei

Nagymamám szülei

Nagymamámmal és testvérével

Rajzolta Nagyika 7 éves korában 1947-ben

Nagyiék a pincében

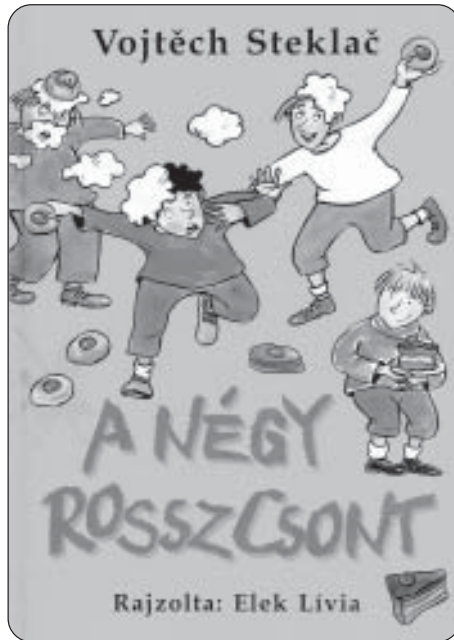

Kiss Ottó: Csillagszedő Márió

Ez a kötet új borítóval jelent meg újra a Móra Kiadó gondozásában. Márió megfigyeli, hogy a csillagok mindig ugyanabban a messzi távolban maradnak. Mégis megígéri a szomszéd kislánynak, hogy kihalásza őket a tóból, nappal üvegszekrényben őrizi, és éjszakára újra felrakja mindet az égre. A kislány gyermeki hangján bizalom és csalódás, szeretet és fájdalom, bölcsesség és naivitás egyszerre szólal meg, az apró gondolattöredékek versfüzére egy család történetét tárja elénk. Olvassatok el belőle egy részletet:

A vonatsínek
egymás mellett
mennek,
de valahol messze
összeérnek.
Apa szerint
csak a végtelenben.

Apa és anya
is egymás mellett
mennek,
én meg középen,
mert én vagyok a végtelen,
ahol ők összeérnek.

Vojtěch Steklač: A négy rosszcsont

Borik és barátai nem rosszak, csak nem szeretnek unatkozni, és rendkívül találékonyak. Nem ártanak ők senkinek, mégis folyton kikapnak. Ja, hogy „véletlenül” leöntik a postást festékkel? Kiskutyát rejtenek el a szekrényben? Szeretnék megismerni, hogyan néznek ki az órák belülről? Tortával dobálóznak? Hogy a felnőtteknek miért nincs humorérzéke...! Cseh humor gyerekeknek! Álljon itt egy röpke részlet kedvcsinálónak:

„Az első napok az iskolában mindig alattomosak. Odakint még hét ágra süt a nap, és az ember azt gondolná, hogy még jövő évben tart a vakáció. A lányok és a fiúk csokibarnák, és az ember azt hiszi, hogy a napozás a legfontosabb dolog a világon. Rögtön a nyár után. Mert tulajdonképpen erre várunk egész évben. Az ember ezeket gondolhatná. De rosszul teszi, ahogy a tanárnő mindig elmagyarazza nekünk. Mert az évnek tizenkét hónapja van, a szünetnek viszont csak kettő. A tanárnő a világon mindent meg tud nekünk magyarázni.

- Tíz hónap és két hónap, ennek az aránya öt az egyhez – mosolyodott el a tanárnő, és felszólította Csendát.

- Ha például a Sparta focicsapat öt gólt lő, a Slávie viszont csak egyet, akkor ki nyer?

- A Sparta – válaszolt bizonytalanul Csenda.

- Badarság – súgta oda nekem Mirek -, az ki van zárva, hogy a Sparta ötöt vágjon be a pipába.”

.....

Lászlóffy Aladár: Harmatjáték

Lászlóffy Aladár erdélyi magyar, Kossuth-díjas költő ez év április 20-án búcsúzott el tőlünk örökre. Ezzel a könyvajánlóval emlékezünk rá. Harmatjáték című kötete bizonyosság arra, hogy a magyar nyelv gyönyörű, és hogy vannak még olyan költők, akik írásaik révén a gyermekkor érintetlen hitét, életörömét tudják iskolapadok és katedrák közelébe hozni. Egy versrészlet a kötetből:

Élt egyszer, élt egyszer
messze a mesében,
élt egyszer, élt egyszer
erdő sűrűjében,
erdők közepében,
túl hetedhatáron
három fiútestvér,
vadász mind a három.

Elindult a kettő,
kimennek vadászni,
rengeteg ösvényét
vad nyomában járni.
marad a legnagyobb
őrizni a házat.

Egyszer csak megpillant
fehér hattyút, harmat.
szállnak a kéményre,
benéznek a házba...

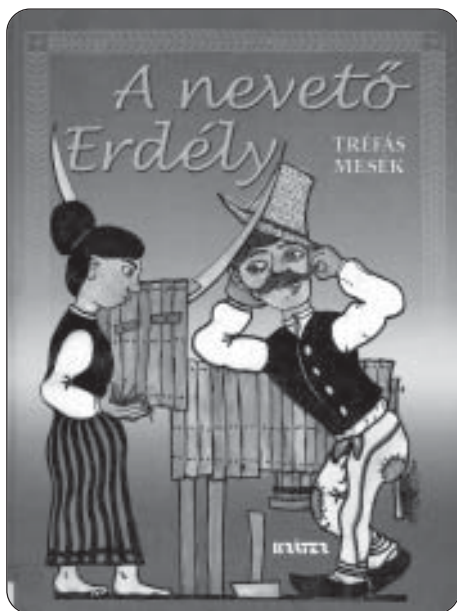
.....

Jóna Judit: *Ki az a rézmák?*

Tegyetek egy próbát! Olvassatok fel néhány talalós kérdést, rejtvényt e könyvből, s közben fürkésztétek cimborátok arcát. Meglátjátok, a szavakká éledt betűsorok bekúsznak a fülekbe. A tekintet mélyé sötétül, s már nem a külvilág ingereinek, hanem az ébredő gondolatnak ad utat. Mit szóltok például ehhez a képzeletbeli apróhirdetéshez? Vajon ki adhatta fel?

„Itáliai természetgyógyász mogyorófavessző-masszázst vállal. Hívás nélkül is házhoz megyek – háromszor!”

A nevető Erdély: *Tréfas mesék*

Kemence melegénél pipázgató nagyapánkat juttatja eszünkbe e könyv, akik a tűz ropogása mellett, ízes beszéddel me-

séltek humoros és pikáns történeteket a körjük gyűlt család apraja- nagyjának a jég hátán is megélni tudó székelyekről. És a komájáról meg a kántorról, meg az okos asszonyról, meg a furfangos cigányról. Egyáltalán a székely agyafúrtságától, a maga egyszerűségében is bölcs népi észjárásról. A majd száz mese, anekdota közül álljon itt egy:

Két magyar ember ásták a vizesgödrot. Arra járt egy szász. Megkérdezte a bácsiktól, hogy mit dolgoznak. Azt mondják:

- Vizesgödrot ásunk.

A német nem értette jól. Megin' megkérdezte:

- Mit dolgoznak?

- Vizesgödrot ásunk.

- Gut, gut – mondja a szász.

- Nahát, ha kút, akkor hát legyen kút – mondja a magyar ember, s azóta nevezik a vizesgödrot kútnak.

.....

Maria Gripe: *Agnes Cecilia*

Norát rokonai nevelik. Velük költözik egy új házba, ahol szokatlan dolgokat tapasztal. Befalazott szekrényekre bukkannak, melyekből sokévtizede ott porosodó tárgyak, fényképek, papírok kerülnek elő. A lányt lépések zaja, furcsa, téves telefonhívások nyugtalanítják. Nora és barátja, Dag a rejtély nyomába erednek. Nyomozásuk során Nora családjának múltja támad fel, melynek része egy titokzatos baba, Agnes Cecilia is...

„Kizárólag olyankor történt, ha Nora egyedül volt otthon, amikor rajta kívül senki nem volt a lakásban.

Arra már nem tudott visszaemlékezni, pontosan mikor is kezdődött, de abban biztos volt, hogy valami köze lehetett a felújításhoz. Anders nemrég az egész lakást újratapétázta, és mindenhol régi, beszögezett faliszekrényekre bukkantak. Egyszóval nem akkor kezdődött, amikor beköltöztek, hanem valamivel később, és csak lassanként jött rá. Nora eleinte nem is törődött vele. Végül is minden háznak megvan a maga jellegzetes zaja.

Ráadásul ez a ház, ahová költöztek, elég öreg volt, és Nora tökéletesen tisztában volt azzal is, hogy a recsegő padlódeszkák okozhatnak mindenféle titokzatos zajokat a régi épületekben. Ha egy kicsit jobban belegondol, könnyen találhat logikus magyarázatot.

Így aztán csak nagyon sokára ötlött fel benne, hogy talán valami másról, valami megmagyarázhatatlan dologról van szó, és bár természetfölöttinek nem szívesen nevezet volna, hiszen a természetfeletti dolgokról nem sokat tudott, de mindenképpen felfoghatatlan volt.”

.....

Tony Wolf: Pettyeskatlicák *falujában és más mesék*

Látogass el Erdőhát legkisebb falujába, Pettyeskatlicákhoz...

Hallgasd, hogyan készülnek tavaszi koncertjükre a madarak...

Találd ki, ki nyeri meg a Nagy Béka úszóversenyt...

Menj el az erdőháti vásárba és nézd meg, mennyi finomságot kapni ott...

Figyeld meg, hogyan készíti Bagolycukrász ízletes tésztáit egy kis segítséggel...

Lépj be a barátságos Nyuszóka-kuckóba... Tony Wolf bájos állatainak sok nagyszerű multságban van részük Erdőhátan egész évben.

Az okos nyulak

Egyszer két nyulacska friss füvet szeretett volna enni. El is határozták, hogy kimennek az erdős rétre, hogy friss füvet ehessenek. Ki is mentek együtt. Már majdnem tele is ették magukat, de ahogy így ettek, eszegettek, az egyik nyuszi meglátja, hogy két róka közeledik a távolban. Rögvest szól a társának: – Hallod-e jönnek a rókák!

– Hallom hát! Na, most mit tegyünk!
– Nem tudom. Nézd, ott egy odvas fa, – mondja a másik. Bújjunk bele.

– Jó. – mondta a másik. Én bújok bele előbb. Te is beférsz?
– Hát persze. Csak figyelj! – mondták egymásnak. Aztán egyszercsak egy nagy puffanás történt. Hopp, bum! Jól vagy?

– Nagyjából igen, kösz.
– Had próbáljam meg én – mondja az előző nyuszi. Nekem se megy jobban, mint neked. Megvan mit teszünk!

– Na mit?
– Hát azt fogjuk tenni, hogy kikaparjuk a tönk odvát és úgy mászunk bele. Okoskodtak tovább a kis nyulak. Jó ötletnek tűnik!

– Akkor mire várunk még? Hisz nyakunkban a veszély!
– Jó, jó sietek már. S elkezdtek kaparni a fa odvas részét. Majd pár-perc múlva már benn is teremtek a kitágított tönk odvába. Eközben a rókák is odaértek. S így hívogatták a nyuszikat:

– Gyertek ki kis nyulak, gyertek! Nem bántunk benneteket!

– Nem megyünk ki, hogyne, hogy megegyetek?
– Ó dehogy, mi nem olyanok vagyunk.

– Persze, mindegyik ezt hajtogatja - hangzott az odúból.
– De hát már mondtuk, hogy mi nem eszünk nyulakat.

– Igaz, hogy már mondtátok, de mi nyulak eszesebbek vagyunk, mind hinnétek! A rókák úgy tettek mintha elmennének. De nem mentek el! A nyusziak meg se mertek mukkanni. S ekkor az egyik nyuszi így szólt: Szerinted már kimehetünk?

– Nem tudom – válaszolt halkán a másik nyuszi. Eközben az egyik róka már türelmetlenül várta a nyúlpecsenyét. Hű, de jó lesz a nyúlpecsenye! Juhé! A türelmesebb róka erre már be-

fogta a másik róka száját. A beszélgetést, és a sok hablatyot a nyusziak persze mind hallották. Mikor már azt hitték a nyusziak, hogy elmentek a rókák, ki akartak mászni az odúból. Erre a rókák előugrottak, s az egyik nyuszi farkából egy szörpamacsot szakított ki. – Áúúúú! Mondta a kis nyúl.

– Jól érzed magad? – kérdezte a másik.
– Igen kösz, de még itt vannak azok a fránya rókák –, és nyaldosni kezdte sajtó farkincáját. A két róka pedig újra kezdte a nótát, hogy: gyertek ki nyulak! Nyulacská!

– Nem megyünk! Nem megyünk – felelték a nyulak.
– És miért nem jöttök? – kérdezték a rókák.

– Mert félünk! – volt a nyuszi felelete.
– Ne féljete! Nem bántunk, vágta vissza a rókák. A két nyúl azonban rémülten lapult az odú legmélyebb szegletében. A rókáknak már csorgott a nyáluk. S ekkor a két nyúl egy aprócska, de nagyon aprócska lyukat pillantott meg az odú hátsó részében. Elkezdtek kikaparni. Pár perc múlva a lyuk már tökéletes volt, ha ki akarnának vész esetén menni. De erről nem szóltak a rókáknak! Eközben az egyik róka pompás tervet eszelt ki. Nyomban elmondta a másiknak: – Hát azt fogjuk tenni, hogy bedugjuk a mancsunkat és úgy rángatjuk ki a vacsorát.

– Okos terv – mondta a másik róka. Úgy is tettek benyúltak a fa odvába, de csak két kérget húztak ki. A nyusziak pedig a fa mögül röhögtek, hogy becsapták a két rókát. A két rókában pedig már forrt a méreg. Dúltak-fúltak, hogy legközelebb miképpen kapják el majd azokat a fránya nyulakat. Mivel nem jutott a rókák eszébe újabb ötlet, ezért szégyenkezve, korgó hassal szépen odébb álltak. A nyusziak most már bátran előjöttek és boldogok voltak, hogy újra szabadok és örültek, hogy túljártak a rókák eszén. Haza mentek és útközben répát is szedtek, beosonva az útba eső veteményes kertbe. Mikor haza értek mindent elmeséltek szüleiknek és testvéreiknek. Jót nevettek a két pórul járt rókán. A répából pompás ünnepi répaleves lett. Aki nem hiszi, járjon utána.

Csalava Eszter Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Rózsa kisasszony és Bab úr

Egyszer régen, még úgy 2002 felé, az M1-es autópálya mellett, a szántóföld kerítésénél nőtt, nődögélt Bab úr. Nagyon magányos volt szegény, nem volt kivel megbeszélni a dolgait. Néha ugyan igyekezett szóba elegyedni egy-két arra járó bogárral, darázzsal, de elég gyatra beszélgetések voltak, nem is beszélgetések, inkább Bab úr motyorgása, ugyanis a bogarak nem tudtak szólni, és nem is érték fel ésszel Bab úr mondókáját.

Nagy elkeseredésében előfordult, hogy magában beszél, így gyorsabban telte az idő. Már azt gondolta, hogy örökké egyedül marad itt a szántóföld szélén, a tanyáktól távol. Egy meleg nyári nap arra szaladt nagy fürgén Rózsa kisasszony, olyan szép, hogy elpirult nagyon a Bab. Mégis, bátorságot merített, és megszólította a gyönyörű Rózsát: – Hogy kerülsz ide és hogy vagy, kedves kisasszony?

– Én jól - válaszolta Rózsa -, de azt meséld el inkább, Te hogy kerülsz ide, hiszen elég furcsa látvány, hogy itt a szántóföld szélén, épp az autópálya mellett nőtt egy bab.

– Rendben, elmesélem, de először Te áruel, hova szaladsz ilyen sietősen. Ugyanis lehetséges, hogy történetem hosszúra nyúlik, és nem szeretnélek feltartani.

– Nem rohanok ám annyira - ajándékozta meg bájos mosolyával Bab urat a kisasszony -, szívesen elmesélem, hogy kerültem ide. Látod azt a kis házíkot ott a messzeségben? - mutogatott kecses leveleivel a Rózsa -, nos, az a Tanya, ott éltem, abban a nagy kertben, egy rózságyásban, néhány futórózsával. Én kerültem az ágyás szélére, és mivel a társaim elég beképzelték voltak és fennhordták az orrukat, nem volt kivel beszélgessek. Ha néha hozzájuk szóltam, durván rám kiáltottak, hogy foglalkozzam a magam dolgával, és hagyjam őket békén, hiszen én az ágyás szélén mit sem tudhatok a világról. Nagyon bántott, hogy így viselkedtek velem,

és mivel a kerítés szélénél voltam, fogtam magam, megszöktem. Futottam, futottam, de még nem találtam igazi barátot.

Bab úr nagyot sóhajtott, és belekezdett a mondókájába:

– Hallgasd meg hát az én történetem. Régen a mellettünk lévő arany búzamező egy hatalmas babföld volt, ide vetettek engem, sok társammal együtt, egy meleg tavaszi napon. A vetőgép kezelője nem figyelte eléggé, és egy fordulónál én a kerítésen túra pottyantam. Ez volt akkor még a legkisebb problémám, hiszen a társaimmal jókat beszélgettünk, nem különösen zavart bennünket a rács.

– Hát - kuncogott magában Rózsa - elég különös, folytasd, hogy maradtál mégis egyedül?

– Aratás után, egyedül maradtam, - folytatta Bab úr - de élt bennem a remény, hogy a következő tavasszal újra társaim népesítik be a veteményest. Csalódnom kellett. A népnek búzára volt szüksége, ezért a tudvalevőleg némaságra kárhoztatott búzasereg vert gyökeret a mezőn. Azóta én sem találok társat akivel megoszthatnám a gondolataimat, s mivel én nem futóbb vagyok, elmozdulni sem tudok innen. Nos, mint látod - fejezte be mondandóját most aztán igazán elpirulva Bab úr - én itt lennék Noked, velem társalaghatnál, hisz ugyanaz a bánat nyomja a szívünket.

– Igen? Tényleg szeretnéd, ha maradnék? - kérdezte szemléstülve Rózsa. Nem bánom. Azzal gyökereit jó mélyen a talajba fúrta, és leveleivel megsimította Bab úr kedves kobakját.

Azóta élnek az M1-es autópálya mentén békességben, ahol senki nem háborgatja őket, és beszélgetnek nagy vígan. Ha jól figyelsz, te is megláthatod Őket, hisz elég furcsa pár: a magas, karcsú Rózsa kisasszony és a vidámszemű, beszédes Bab úr.

Gyórfi Anna Komárom, Feszty Árpád Általános Iskola

Mi így mondtunk köszönetet az édesanyáknak

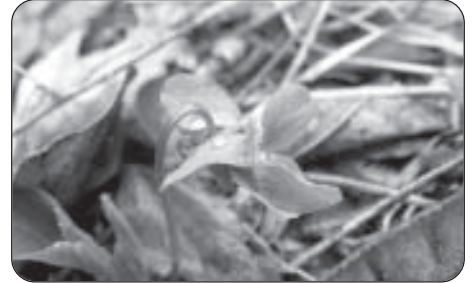
Május első vasárnapja az édesanyák ünnepe. Ilyenkor megköszöntjük őket egy csokor virággal és egy doboz bonbonnal.

Az ácsi Jókai Mór Általános Iskolában osztályonkénti közös műsorral készülünk a meghitt ünnepre. Az első osztályosok kedves versekkel, „Virágok bögrébe bújva” c. jelenettel és egy aranyos koreográfiájú táncsal lepték meg anyukájukat és nagymamáikat. Hálás szívvel adták át a maguk készíttette ajándékokat az ünnepelteknek. A második és harmadik osztályos tanulóink is színvonalas anyák napi műsorral készültek.

Előadásukon versekkel, dalokkal és az általuk hajtogatott tulipánnal köszöntötték szeretteiket. A negyedik osztályosok az idén nem csak „idegen tollakkal” - ismert kötők verseivel - ékeskedtek, hanem a műsorok fénypontjaként saját maguk által megfogalmazott vallomásaikat mondták el az anyukáknak, mely az irántuk érzett szeretetükről és hálájukról szólt. Az édesanyák könnyeikkel küszködve nézték hálás gyermeküket. Minden anyuka büszkén figyelte az ő nagylányát, nagyfiát. Az örömteljes pillanatokat az ünnephez

illő zene és ének kísérette. Mi így mondtunk köszönetet az édesanyáknak.

Feljegyezte: Kovácsné Tóth Gabriella

Tóth Tihamér: Tavasz hírnöke

Szülők-nevelők bálja

Hagyományos tavaszi program az ácsi Jókai Mór Általános Iskolában a szülők és pedagógusok közös jótékonysági bálja. Már az előkészületeknél megkezdődik az együtt végzett munka, így mindnyájan közös ügyünknek tekintjük a bál sikerét.

A szépen feldíszített teremben az iskolások hat csoportja kezdte a műsorát. A 7. osztályosok a „Hupikék Törpikék” országából érkeztek, a 6. osztályosok „A dzsungel könyve” című musicalből adtak elő egy fergeteges táncot majom jelmezben. A 3. osztály a cirkusz világát varázsolta elénk. A 4. osztályosok pingvinként érkeztek a Déli-sarkról. Az 5. osztályosok az ABBA együttes zenéjére készítették koreográfiát, a 8. osztályosok pedig a Hungária Együttes „Csókirály” számával hozták vissza a 70-es, 80-as évek világát.

Majd szalontáncukkal kápráztattak el bennünket iskolánk volt diákjai: Markotics Éva, Kálazi Gergő, Hangyál Viktória és Bruzsa Tibor. Táncpartnereik voltak: Horváth Gergő, Tóth Réka és Lukács Dóra.

A bál meglepetés műsorát a pedagógusok csoportja jelentette. A tavalyi „Veresegyházi asszonykórus” 30 évet fiatalodva tért vissza; idén az ABBA zenéjére táncoltak. A vastapsot ráadástanccal hálálta meg a közönségünk.

A tombolához adományokból gyűlt össze a sok értékes nyeremény: az ácsi üzletek, vállalkozások, magánszemélyek, a polgármester és alpolgármester, a pénzügyi képviselők, valamint a bál vendégei és az iskola dolgozói is hozzájárultak ily módon a bál sikeréhez. A szülők egy-egy tálca süteményt is küldtek.

Támogatásukat - mely iskolánk alapítványát segíti - ezúton is köszönjük!

Hajnali két óráig ropták a táncot a táncos lábú vendégek. Távozásukkor többen így búcsúztak: jövőre ugyanitt találkozunk!

Kovácsné Tóth Gabriella, Ács, Jókai Mór Általános Iskola

Táborozz a gyermekkönyvtárosokkal!

Ha szeretsz olvasni, szereted a kalandokat, a jó játékokat, kedveled a barkácsolást és általános iskolás vagy, akkor jelentkezz olvasótáborunkba!

Időpont: július 12 - 17.

Helyszín: Fenyves Tábor, Komárom, Koppánmonostor.

A tábor díja: 25 000 Ft/fő, ami tartalmazza a napi ötszöri étkezést, szállást, és a foglalkozásokhoz szükséges anyagköltséget. (Amennyiben pályázati támogatásban részesülünk, a tábor díja a felére csökken.)

Táborvezetők: Giczi Annamária, Mikolasek Zsófia, Molnárné Deák Anikó

Ami biztosan lesz: nemezelés, szövés, vetélkedő, dramatizálás, batikolás, koncert, sport, napi három nagy, kettő kisebb étkezés, csocsó, ping-pong, szúnyogok és könyvek.

Ami biztosan nem lesz: mértani szerkesztés, nyelvtani szabályok, kötelező olvasmányok, kémiaverseny, maratonfutás, szinkronúszás, éhezés, rend, verekedés, párizsi kirándulás, elefánt, számonkérés, sírás – rívás.

Jelentkezés és információ: Jókai Mór Városi Könyvtár gyermekrésze: Komárom, Jedlik Ányos utca 8. tel.: 540-067, 06/205669006. Szeretettel várunk!

Kedvezményes nyári táborozási lehetőségek!

A meghirdetett táborok a nyírbogdányi Ifjúsági Központ területén kerülnek megrendezésre egy szép, nyugodt parkosított környezetben, ahol felkészült szaktanár irányításával játszva sajátítják el a táborozók a különböző ismereteket. E mellett különböző sportprogramok is várják a táborozókat. A tábor Nyíregyházától 15 km-re található, így igény szerint lehetőség van az élményfürdőzésre, városnézésre, állatkert látogatására és sok más egyéb dologra.

Német nyelvi tábor: 2009. július 13-18, valamint augusztus 10-15 között.

Angol nyelvi tábor: 2009. június 15-20, valamint augusztus 3-8 között.

Kézműves tábor: 2009. június 22-27, június 29-július 4, valamint július 20-25 között.

Számítástechnikai tábor: 2009. június 22-27, június 29-július 4, valamint július 20-25 között.

A tábor helye: Kristály Ifjúsági Központ, 4511 Nyírbogdány, Sényői út 1.

A táborban való részvétel előfeltételei:

- 8-14 éves kor

- minden érdeklődőt szeretettel várunk, akár jól beszéled a nyelvet, akár csak most ismerkedsz vele.

A tábor díja: 20.000 Ft, amely a szállást, a teljes ellátást és a foglalkozásokhoz szükséges felszerelést tartalmazza.

A tábor helyszínére való utazás egyénileg történik. Érkezés hétfőn 9-14-ig, távozás szombaton 10-12-ig.

Jelentkezni a jelentkezési lap kitöltésével, valamint a tábor díjának befizetésével lehet.

A kitöltött jelentkezési lapot vagy e-mailben a kristalyalapitvany@vipmail.hu címre, vagy postán a 4511 Nyírbogdány, Sényői út 1. címre kérjük elküldeni.

A tábor díját a 11744003-20940513-as bankszámlaszámra kérjük befizetni.

**„Vizekben élő állatok”
- Versek vizekben élő állatokról**

A Barátok Verslista (<http://www.verslista.hu>) és a Vizuális Pedagógiai Műhely pályázatot ír ki az alábbi témakörben: „Vizekben élő állatok” - Versek vizekben élő állatokról. (Bármilyen vízben élő bármilyen állat.)

Célunk, hogy az amatőr költőknek és íróknak e módon is segítsük interneten való megjelenésüket. A pályázaton korlátlan számú verssel lehet indulni a megadott témakörben. A benyújtott pályázatnak tartalmaznia kell egy aláírt Nyilatkozatot a szerzőtől, miszerint a pályamű(vek) saját szellemi terméke(i), és a szerző hozzájárul annak térítésmentes lekölzsléséhez a Vizuális Pedagógiai Műhely ill. a Barátok Verslista által fenntartott honlapokon.

Pályázhat: Magyarországon és határainkon túl élő magyar nyelven író amatőr írók - kortól és foglalkozástól függetlenül bárki - kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű versekkel

Beküldés: a pályázati anyagokat e-mailben (csatolt fájlként Word dokumentumban - Times New Roman betűtípussal, 12-es betűnagyságban, normál sorközzel, 2,5-2,5-es margóval, 1 hasábos tördelésben) fogadjuk, a halak2009@poeta.hu email címen (kérjük, pontosan írják be az email címet!) 2009. július 1. szerda éjfélig.

A levél tárgya legyen minden esetben: „VIZEKBEN ÉLŐ ÁLLATOK PÁLYÁZAT”!

A pályázatok beérkezését visszaigazoljuk! Ha ez nem történik meg 48 órán belül, akkor kérjük a beküldési cím ellenőrzését, hogy nincs-e elgépelve. Ha a cím jó, mégse történt visszaigazolás, úgy az attila@vpm.hu címre ismételjük meg a pályázat elküldését.

A szerzők nyilatkozatát (hogy saját szellemi termékéről van szó) a következő postai címre várjuk: Vizuális Pedagógiai Műhely 8263 Badacsonytördemic, Római út 84. Nevezési díj: 1000 Ft/vers. A nevezési díj beérkezési határideje 2009. július 15. A nevezési díjakat a következő címre várjuk: Baranyai Attila 8263 Badacsonytördemic, Római út 84. A csekk közlemény rovatában kérjük feltüntetni: „VIZEKBEN ÉLŐ ÁLLATOK PÁLYÁZAT”.

Pályadíjak: 1-40 pályázati írás esetén: A pályázaton az első helyezést elért vers írója a Barátok Verslista ill. a Vizuális Pedagógiai Műhely által megjelentetett kiadványokat, verses CD-eket, versesköteteket, folyóiratokat, a Barátok Verslista tagjai által írt köteteket nyer 10 ezer Ft értékben. Eredményhirdetés: 2009. augusztus 1-én a <http://halak2009.poeta.hu> honlapon lesz megtekinthető.

A Falvak Kultúrájáért Alapítvány az általános iskolások számára hirdet országos vetélkedőt.

Pályázatunk kétlépcsős. Első lépésként várjuk 4 fős általános iskolás csapatok írását (lehetőleg elektronikus formában), amely Kazinczy Ferenc nyelvújításának eredményeként fennmaradt szavakat felhasználva emlékezik a jubileumra. Második lépésként - kiegészítve a határon túli iskolákkal - várhatóan Sárospatakon - augusztus 21-23 között rendezzük meg a nemzetközi vetélkedő döntőjét.

A vetélkedőkön résztvevők elismerésben részesülnek, az általuk képviselt iskolákban Kazinczy emlékhely létesítéséhez vehetnek át domborművet. Rendhagyó foglalkozásként az alapítvány hazaszeretetre nevelési programjai közül válogathatnak. Cím: Falvak Kultúrájáért Alapítvány 1134 Budapest Gidófalvy út 29.

További információ: <http://www.alkotohazak.shp.hu>, e-mail: falvak@freemail.hu

Rajzpályázat

A Rákóczi Szövetség Soproni Helyi Szervezete a III. Turul Tábort keretein belül, a rendezvényhez kapcsolódóan **RAJZPÁLYÁZATOT** hirdet!

A rajzpályázat célja, hogy a pályázók műveikkel gazdagítsák a III. Turul Tábort magyar nemzeti hagyatékot bemutató programsorozatát. Három korosztály számára a következő feladatokat kínáljuk:

1. Általános iskola alsó tagozatáig (...-10 éves korig) Témakör: Magyar népmese- és mondakincsünk. Válaszd ki a neked legkedvesebbet és jelenítsd meg! A technika szabadon választható, amellyel egy történet, egy hős, vagy híres történelmi személy is ábrázolható.

2. Általános iskolai felsős és gimnáziumi korosztály (11-17 éves korig) Témakör: Piktogramok a magyar harcművészeti irányzatok számára. Tervezz piktogramot, jelképet egy kiválasztott magyar harcművészeti irányzat számára!

3. Felnőtt korosztály (18 éves kortól - ...) Témakör: Értékeink, hagyományaink. Készíts különleges, egyedi könyvborítót a magyarság történelmével, hagyományaival összefüggő témában! (Előzetesen érdemes természeti, történelmi, tudományos, művészeti, vagy gasztronómiai ismeretekről információt gyűjteni!) A műfajok, anyagok és technikák szabadon választhatóak. (Pl.: grafika, festmény, vegyes technika, plasztika, egyedi fotó, stb...) Mindhárom kategória mindegyik munkája kihelyezésre kerül a III. Turul Tábortban. A kategóriák első helyezetteit a táborban kis ajándékokkal jutalmazzuk. Terveink szerint a pályamunkákból 2009 őszén kiállítást nyitunk Sopronban. Az előzetesen elkészített munkákat a következő címre várjuk: Rákóczi Szövetség – Soproni Helyi Szervezet, 9400, Sopron, Vasvári Pál u. 14.

A postai úton történő beérkezés határideje: 2009. július 24. péntek. A pályamunkák hátuljára kérjük ráírni a következő adatokat: név, korosztály, elérhetőség (cím/telefon/email), alkotás címe. A pályamunkák értékelésére augusztus 4-én délelőtt kerül sor. A díjkiosztót augusztus 4-én délután tartjuk, a helyezettek díjait Dr. Papp Lajos szívsebész professzor és Molnár V. József néplélekkutató társaságában adjuk át.

Bővebb információ a rajzpályázatról és a III. Turul Táborról: www.turulabor.extra.hu 06-20-770-3726 (Kovács Máté) kovacsmate@freemail.hu

„Ki - Művelt Magyarock” iskolai versek és pályázatok 2009.

A Magyarock Dalszínház 2009 tavaszán új kezdeményezést indít diákok számára. Rajz- és makett készítő pályázat mellett műveltségi és népdaléneklési vetélkedőkre is várja az általános és középiskolás diákokat.

2009-től kezdve minden év tavaszán az aktuális bemutatóhoz kapcsolódóan pályázatokat és versenyeket ír ki az egyesület művészeti, műveltségi és zenei témában is oktatási intézmények számára. Bízunk benne, hogy ezáltal sikerül közelebb hozni a különböző korokat, eseményeket, irodalmi műveket a fiatalokhoz, s emellett még többen ismerhetik meg a Magyarock Dalszínházat is.

Az első ilyen próbálkozásunk az új nyári premierünkhöz, a Klapka című rockmusical ősbemutatójához kapcsolódik. Témánk az 1848-49-es forradalom és szabadságharc, Komárom és maga Klapka György. A középiskolásokat és az általános iskola 7-8 évfolyamos tanulóit műveltségi vetélkedőre invitáljuk, a kisebbek számára pedig rajz, illetve makett készítő pályázatot írtunk ki. Emellett '48-as téma köré épülő népdaléneklési versenyt is meghirdettünk.

A felhívás és a hozzá tartozó adatlapok az internetről letölthetőek: www.magyarockdalszinhaz.hu oldalon.

Várjuk minden érdeklődő jelentkezését!

magyarock@vivamail.hu

István, a király – alkotáspályázat gyerekeknek

A Zikkurat Színpadi Ügynökség élménybeszámoló alkotáspályázatot hirdetett általános és középiskolás diákoknak „István, a király” címmel. Az élménybeszámolóknak Fekete Pál eddigi legnagyobb sikerének, az „István, a király” című musicalnek címszerepéről, a musicalélményről, illetve a darabnak a Társulat című műsorban zajlott szerepléséről, vagy az Aréna-előadásáról kell szólniuk. A diákok írásban, rajzban, vagy egyéb szabadon választott formában is megjelelhetnek élményeiket. A nyertes pályaművet beküldő tanuló osztályába Fekete Pál személyesen ellátogat egy rendező iskolai történelemóra keretében. Beadási határidő: 2009. május 31.

Bővebb információ: Zikkurat Színpadi Ügynökség, Arteregő ügynökség; 1053 Budapest, Múzeum körút 7. I/1. E: info@arterego.hu

Szokásaid változzanak, ne az éghajlat! – rajz- és fotópályázat

A Közlekedési, Hírközlési és Energiaügyi Minisztérium, a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium, valamint az Oktatási és Kulturális Minisztérium rajz-, és fotópályázatot hirdet (szabad technikával) „Szokásaid változzanak, ne az éghajlat!” címmel a 2009. szeptember 16. és 22. között megrendezendő Európai Mobilitási Hét és Autómentes Nap alkalmából. A rajzpályázatra óvodás, kisiskolás és felső tagozatos, míg a fotópályázatra felső tagozatos és középiskolás alkotók pályázatait várják. A pályamunkáknak az alkotók éghajlatváltozással kapcsolatos nézeteit kell megjeleníteniük. Pályázati határidő: 2009. július 15.

Bővebb információ: Közlekedési, Hírközlési és Energiaügyi Minisztérium; 1440 Budapest Pf. 1.

E: meszaros.imre@khem.gov.hu; www.okm.gov.hu/main.php?folderID=409&articleID=232805&ctag=articlelist&iid=1; (06 1) 471-8319

A vasút, ahogy én látom – rajzpályázat

„A vasút, ahogy én látom” címmel hirdet rajzpályázatot a VOKE Vasutas Művelődési Ház, a Vasutasok Otthona Pécsi Egyesülete és a MÁV ZRt. 4-12 éves gyermekeknek. A szervezők bármilyen technikával készült, paszparturázott alkotásokat várnak. A legszébb rajzokból Pécsen rendeznek kiállítást 2009 júliusában, a vasutasnap alkalmából. Pályázati határidő: 2009. június 22.

Bővebb információ: VOKE Vasutas Művelődési Ház; 7621 Pécs, dr. Váradi Antal u. 7/2. I: www.pvmh.hu

Vasúti mesepályázat

A VOKE Vasutas Művelődési Ház, a Vasutasok Otthona Pécsi Egyesülete és a MÁV ZRt. Pécsi Területi Képviselői országos meserajzpályázatot hirdet vasút témában, két korcsoportban. Minden pályázó legfeljebb két, jelíges írást adhat be. Csak számítógépes szövegszerkesztővel készült mesékkel lehet jelentkezni. A legjobb pályázatok alkotói pénz-, illetve tárgyjutalmat kapnak. Az eredményhirdetést, illetve az ünnepélyes díjátadót 2009. július 11-én tartják meg. Beküldési határidő: 2009. június 15.

Bővebb információ: VOKE Vasutas Művelődési Ház; 7621 Pécs, dr. Váradi Antal u. 7/2. I: www.pvmh.hu; (06 72) 310-037

Mészöly Miklós meséinek dramatizálása - pályázat

Irodalmi pályázatot hirdet a Mészöly Miklós Egyesület, az Irodalom Háza Mészöly Miklós Múzeum és az Illyés Gyula Megyei Könyvtár általános és középiskolai diákoknak és tanároknak Mészöly Miklós meséinek színpadi megjelenítésére, dramatizálására. A pályázat célja, hogy a diákok megismerjék az író meséit, és színpadra alkalmazzák azokat. Az eredményhirdetést 2010. január 19-én Szekszárdon tartják, ahol a legjobb alkotásokat be is mutatják. Pályázati határidő: 2009. szeptember 30.

Bővebb információ: Illyés Gyula Megyei Könyvtár; 7100 Szekszárd Széchenyi u. 51-53. - Liebhauser János, Németh Judit E: tolnalib@igyuk.hu, nemethjuditka@igyuk.hu; www.igyuk.hu; (06 74) 528-100, (06 20) 365-6728 F: (06 74) 311-834

Felcsút, 2009. április

Hetek, hónapok óta vártuk ezt a pillanatot, aztán végre megjött a busz. Gyors pakolás, a látszat kedvéért néhány elmorzsolts könnycsepp, s irány Felcsút, az ideai erdei iskola helyszínére. Izgalommal teli várakozás. Milyen is lesz? A neten bár láttuk, de mégis... Csak vánszorogtak a percek, s állandóan elhangzott a kérdés: ott vagyunk már? Némi bizonytalanság után, hol is lehet a „Noll tanya”, amikor végre feltűnt az épület, megláttuk a kutyákat, a traktort. Végre megálltunk, kiszállhattunk. Udvarias köszönés, rohanás: Melyik is lesz a mi szobánk? Pakolás, amiben Kriszti és Ildi néni segített. Aztán irány a felfedezés! Igen, a tóhoz nem mehetünk, csak addig, míg láthatóak vagyunk: ezt még hallottuk, de már rohantunk is tovább.

Már az első nap kiderült, miért is kellett annyi cipőt csomagolnia szüleinknek. Pedig csak olyan helyen jártunk, ahol kicsit volt víz! Az igaz, hogy a békák gyakran a vízbe ugrottak előlünk, de azért sikerült megfogni őket! Természetesen, a felnőttek nem nézték jó szemmel, hogy eláztunk. (A radiátorokon csak a cipőnk száradtak nap, mind nap.) Ha még a közelébe sem mehetünk a tónak, a domboldal még szóba jöhet! Hogy miért is forgott velünk a világ? Ki tudja, de hogy messzire gurultunk, az biztos. Csak füvesek és homokosak lettünk és jó fáradtak. Szilvi néni szerint hamar elaludtunk, de addig még jól szórakoztunk. Ha csendben voltunk, hallottuk, hogy a szomszéd szobában a fiúk-lányok miről diskurálnak. Lehet, hogy a hallgatózás miatt aludtunk el ilyen hamar?

Pillanatok alatt eltelt az egy hét. Túrásztunk gyalog, traktorra, tanulgattunk, játszottunk. Igaz egyszer nagyon megijedtünk. A második, vagy a harmadik nap délutánján Szilvi néni mondta, hogy most kell összecsomagolni, mert az igazgató néni nem engedi, hogy tovább maradjunk. Mérgesek lettünk, tiltakoztunk. Nem erről volt szó! Amikor már több könnycsepp is legördült, akkor kiderült: csak áprilisi tréfa volt. De hát, hogy is mehettünk volna haza? A zászló nincs kész, nem volt tábortűz, no meg bátorság próba is hátra volt még!

Mert hát, „bátor vagyok, nagyon bátor, nem félek az oroszántól!” De a sötétben, egyedül? Hiába jelzik az utat mécsesek. Talán még rosszabb is, mintha csak sötét lenne. Ki legyen az első? Na, igen. És ki legyen az utolsó? Mindannyian elmondtuk, mit is üzenünk szüleinknek, egy bátorító puszit, s irány a sötét erdő. Egy mécses megvolt, de mi mozog a bokorban? Ja, a szél mozgatja az ágakat. Második mécses. Vajon mennyi van belőle? Még hallom azok kiáltását, akik a rajtnál vannak, talán egy kutya is ugat va-

lahol? Ott a harmadik. A vaddisznók félnek a mécses fénytől? Mert én a vaddisznótól igen. Újabb mécses. Azt hiszem ma délután már jártunk erre. Ott van az a kidőlt fa, de akkor az átfolyásnak is erre kell lennie! Ni, egy ismerős! Zoli bácsi! Nem is volt annyira félelmetes, de azért jó is, hogy már itt vagyunk.

A tábortűzben a fagyújtás a legjobb. És a verseny. Ki tud többet hozni. Egyik másik száraz ág nagyobb, mint aki vonszolja. A nyáron utánunk érkezőknek már nem kell fát gyűjteniük, az biztos! De milyen jó meleg is van a tábortűz mellett! Érdekes, mennyi dal jut az eszünkbe, most nem kell bennünket biztatni arra, hogy hangosabban! Az elmúlt évben pástortűzet raktunk, most meg egy óriásit. Repülnek a szikrák, nézzük, nézzük és csodáljuk a tüzet.

S az utolsó reggel. Nem akarunk felkelni, mert akkor már biztos, hogy haza kell mennünk. Pedig a kiskecskét nem is volt időnk megfigyelni. Mennyit is nőttek két nap alatt? Még nem is láttunk újszülött gidákat. Lenne még annyi tennivalónk. Igen, tanuljuk a szerepet is, csak maradjunk még! De nem lehet. A ruhák visszakerültek a táskákba, megjött a busz, fel kell szállni. Egy utolsó integetés, s irány haza.

Mikor és hova megyünk jövőre? Ugye tovább maradunk? Záróznak a kérdések. Most egy évig újra csak emlékezünk és vágyakozunk. Vágyakozunk arra, hogy együtt fedezhessük fel a világot, hogy veszedkedjünk, kibéküljünk, örüljünk az együtt töltött időnek, a közös emlékeknek, hogy ha „száz év múlva” találkozunk akkor az: emlékszel amikor kezdetű kérdésekre mindannyian ugyan azt a választ adjuk.

Köszönjük szüleinknek, hogy ebben az évben is lehetővé tették a táborozást, Ildi és Kriszti néninek, hogy gardíroztak, pakoltak, szárítottak, csomagoltak utánunk, és sütöttek, főztek egy héten keresztül.

A 3. osztályosok: Beni, Timi, Evi, Virág, Jancsi, Gábor, Szandi, Krisztián, Petra, Keresz, Dani, Alex, Vivi és Móni írásait összerakta: Szilvi néni

Szilvi néni, a matek dolgozatokat is hozzuk?

„Fejem, vállam, térdem...”

Mi is tudjuk ám! Csak magyarul

Egyik reggel kellőképpen meglepődtem, mikor kiderült, délelőtt francia vendégeink lesznek.

A gyerekeknek mikor elmondtam, kiket várunk, felcsigáztam az érdeklődésüket, s az egész nap várakozással telt.

Vendégeink, - akik a Mag-házban voltak szakmai tanulmányúton és kapcsolatépítésen - kíváncsiak voltak arra, milyen is egy magyar iskola, ill. milyen ideális körülmények között tanulnak itt Monostoron a gyerekek.

A tanító néni Franciaországban egy nagy iskolában tanít, az úr magyar származású, így ő volt a tolmácsunk. Megleپödtek azon, milyen drágák nálunk a tankönyvek, de a küllemük elnyerte tetszésüket. Csodálkoztak, hogy mennyi tanyszerük van a kicsiknek. Tetszett nekik iskolánk hangulata, felszereltsége, a tantermek, no, és a gyerekek, azok közül is a harmadik osztályosok, akik örömmel köszöntötték az ismeretleneket.

Matek órára ültek be, de mivel az órának csak a hangulatát értették, egy idő múlva a tanító néni kérte, had tanítson meg egy gyermekdalt.

A francia nyelvvel igaz adódott némi nehézségünk, de olyannyira vették a gyerekek a lapot, hogy miután a jelbeszéd alapján ráismertek a dalra, egyből rázendítettek, de magyarul, nem kis meglepetést okozva vendégeinknek ezzel is bizonyítottuk akarva, akaratlanul, hogy már kisiskolás korban kiterjedt látókört biztosít oktatásunk.

Hogy a gyerekekben meddig él az emlék a francia vendégekről, azt nem tudom, mint ahogy azt sem, meddig emlékeznek a francia szavakra, de remélem, hogy ránk sokáig emlékeznek majd, s jó benyomással távoztak intézményünkől a vendégek.

Juhász Gáborné

Volt mit tisztázni - Mond, mit ér? -

A Föld napján, április 22-én szokás szerint ismét bekapcsolódtunk a városi takarítási akcióba. Még az iskolában megkaptuk a zsákokat, kesztyűket, megtudtuk merre megyünk. Magunkra öltöttük a láthatósági mellényeket, s aztán indulás!

A monostori kerékpárút két oldalát délután a szülőkkal, testvérekkel közösen tisztítottuk meg. Most is, - mint mindig, - versengés volt azért, kinek a zsákja telik meg elsőnek, a legtöbbször.

Ebben az évben annyira kirívóan sok szemetet nem találtunk, de ismét akadtak érdekességek. A sétáló és pille palack, a sörös és energia italos doboz, a papír zsebkendő megszokott dolog. De egy babakocsi? Kerestük a gyereket is, de - azt hála égnek, - nem találtuk meg. A fiúk legnagyobb meglepetésére, férfi alsónadrágok is akadtak bőven.

A legszebb élményünk egy kerítésen kiszóló gyermek, aki figyelmeztetett a házuk előtti szemétkupacra. Ajánlotta, hogy azt is összeszedhetjük. Nem szép dolog, de visszaszóltunk: Te is megteheted!

Kellemesen elfáradva tértünk vissza az iskolába, azzal a tudattal, hogy ma megint tettünk valamit, amivel hasznára voltunk lakóközösségünknek.

Örömünket, lelkesedésünket már másnap lelombozta a ránk váró látvány. Újra

láttunk zsebből kizuhanó pzs-t, pillepalackot, sörös dobozt, konyhai szemeteszsákokat az út mellett, amit a kíváncsi kutyák széttéptek, a szél pedig kedvére cipelt.

Miközben dühögtem, felmerült bennem egy kérdés: mindezt látva, hogyan kérjem jövőre kis tanítványaimat arra, legyünk újra részesei a városi akciónak?

Abban biztos vagyok, hogy annak a kezéből, zsebéből nem zuhan ki szemét az útra, aki órákon át hajladozik, szedi más szemetét. Mi önként vállaltuk. Talán nem önkéntes alapon kellene ezt végezni? Kötelezni kellene mindenkit?

A családi házak környékén többnyire rend, tisztaság van, főleg az idősebbek háza előtt. A tömbházaknak látszatra nincs gazdájuk. Az ott élők mindig mástól várják el, hogy rendet tegyenek utánuk. Ritka, mint a fehér holló, hogy egy-egy lakóközösség összefogjon azért, hogy megszépítse környezetét, virágot ültessen, gereblyézzon, - uram bocsáss, - talán összeszedje a szemetet.

Ha már nem szedjük, legalább ne szórjuk el!

a Dózsa György Ált. Isk.
3. osztályosai és
osztályfőnökük
Juhász Gáborné

Virágvers

*Ahogy igazgyöngy az ékszeres dobozban,
Bújik ki a hóvirág a fagyott talajban.*

*Virít a krókusz kék, sárga színben,
Mint a feketerigó az út széli fűben.*

*Később az ibolya kék is, fehér is,
Árasztja illatát; viszi a szél is.*

*Szép kis kankalin a bokrok tövében,
Mint szikra a szerelmes szemében.*

*Jácint is bimbózik, látszik a színe;
Lila és rózsaszín, mint a hajnal pírje.*

*A nárciszok sárgák, akár a nap,
Azt mondják: „Tűnj el már fagy!”*

*Tulipánok mindenféle színben,
Ringanak szárúkon a keleti szélben.*

*Májusban gyöngyvirág az erdő alatt,
A kirándulóknál nagy sikert arat.*

*Megannyi sok virág, így szép a világ,
Tavaszi víg kikelet, gyere! Várunk rád!*

Sárközy Krisztina, Csicsó

Bánatba borulva

*Enyhe szellő fújdogál,
elindult már a madár.
Gesztenyefa rázza magát,
unja már a régi lombozatát.*

*Szállnak a gólyák az égen,
susmorognak a lombok már régen,
nagyapukám pecálgat a stégen.
Én meg ott üldögélve nézem.*

*A folyó tele van már lehullt levelekkel,
Nagymamám látom benne
Kisírt szemekkel.*

*A folyóból hirtelen eltűnik a víz,
s megjelenik bennem a síró kisvitéz.
Ezzel búcsúztatom a madarakat,
Melyek komótosan eltűnnek a felhők
alatt.*

2008. szeptember
Kempl Zsombor Komárom

Jordán Zsófia: Gondolkodj globálisan, cselekedj lokálisan!

Minden reggel korán ébredek, kicsit kinyújtóztatom magamat, és a gondolataimat. Tegnap este láttam egy érdekes filmet, arról szólt, hogy milyen gonoszok vagyunk mi ehhez a bolygóhoz, és milyen katasztrófális következményei lesznek annak, ha nem változtatunk a viselkedésünkön. Mi, itthon igyekszünk környezettudatosan élni, a szüleim sok mindent megtesznek, kényelmetlenségeket is vállalnak ez ügyben, de elhatároztam, hogy ma – és természetesen a továbbiakban – én is igyekszem földbarát módon élni. Ha mindenki megteszi ezt, úgy gondolom, sokat javulhat a katasztrófával fenyegető helyzet.

Szóval ilyeneken gondolkodtam, miközben öltöztem és reggeliztem. Reggeli után fogat mostam, és nem folyattam a vizet feleslegesen. Miközben az agyaramat sikáltam, körül néztem a fürdőszobában. Anya nem vásárol sok tisztítószeret, persze nem azért, mert nem szeret takarítani, hanem azért, mert azt mondja, hogy az ecet és a szódabikarbóna is csodákra képes. A szárítón lógnak a tegnapi esti zoknik és fehérneműk, még az öcsém is kimossa őket. Apa szerint ezzel meg tudunk birkózni az esti zuhanyozás alatt, nem kell feltétlenül megvárni, míg a gép kimossa. Öten vagyunk: öt pár zokni, öt alsónemű szorozva héttel, az bizony egy mosás egy héten. (Emlékszem annak idején az öcsémnek környezetbarát, lebomló volt a pelenkája is, anya mindig azt mondta, hogy a gyerek majd a doktoriját írja, a pelenkája még mindig valahol bomlódik.)

Azért találtam egy hibát: anya sminkcuccain nincs feltüntetve, hogy nem állatokon tesztelték! Majd szólok neki... azt tudom, hogy csak golyós dezodort használ, sprayt nem, de szerintem gondolhatna az állatokra is!

Most már indulni kell a suliba, még berakom a discman lemerült elemeit a táskámba, a suliban van használt elemgyűjtő, bedobálom. Többször már úgysem kell, mert általában tölthető elemeket használunk. Felpattanunk a húgommal a bicóra, és elkerekezünk a sulihoz. Mindig bicóval megyünk, hacsak nem szakad az eső, vagy nem csúszik nagyon az út. Anya félt minket egy kicsit, mert hiába van tavasz, a gyerekek zömét autóval hozza a suliba! Pedig klassz idő van, jó egy kicsit mozogni a matek óra előtt. És aki még nem biciklizett mínusz tízben, az el se tudja képzelni, hogy igenis lehet örülni annak, hogy az ember megérkezik az iskolába. (Egyébként meg vagyok győződve arról is, hogy jobban fog az agyam egy kis mozgás után!) A suliján

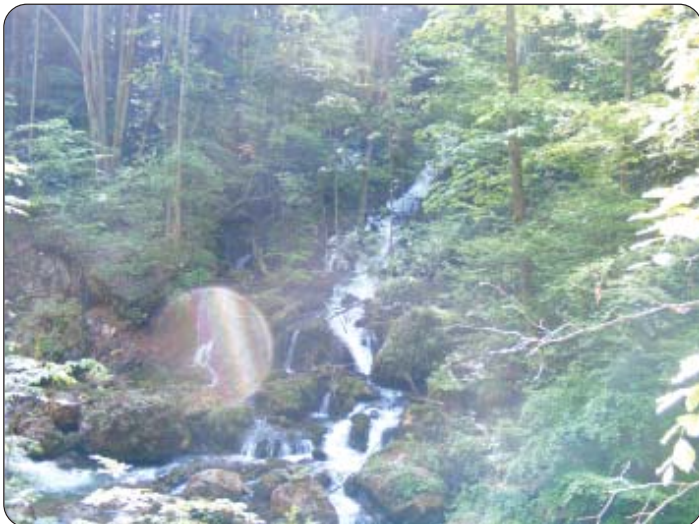
dőlnek be a gyerekek, most érkezett meg az iskolabusz. Szerintem nagyon klassz, hogy van iskolabusz, ezzel is kevesebben használják az autót. Igen, a tömegközlekedés ezért hasznos: egy pöfögéssel sokan jutnak el a munkahelyükre, vagy az iskolába.

Lezárom a kerékpárom, elosztjuk a tízórait a húgommal: anya mindig nagy kiszerelesben veszi meg két hétre előre a müzliszeleteket. Megtalálom az osztálytársaimat, kiderül, hogy kémia dolgozatot írunk a légszennyezésből. Még jó, hogy pont ilyesmire állt rá ma az agyam! A légszennyezés jegyében veszem elő az újrahasznosított papírból készült kémiafüzetemet, amikor belép Ildi néni, DVD van a kezében, az osztály egy hatalmas sóhajtással rengeteg széndioxidot kibocsátva örömmel veszi tudomásul, hogy ma nem lesz dolgozat! A film a szelektív hulladékgyűjtésről szól, a dogánál azért jobb. Sok újat nem tud mondani, mi már jó ideje így gyűjtjük a szemetet. Apa olyan kategóriákat is kitalál, ami nem is létezik (például a tejföl alufóliából készült teteje: na, abból rengeteg van otthon).

A szünetben egy fiú lazán eldobja az almacsutkát az udvaron, Ildi néni felszedeti vele, és bemutatja neki a komposztálót. Matek órán azon a filmen töröm a fejemet, amit valamelyik este láttam. Arról szól, hogy egy fiatal csapat megpróbál úgy élni, ahogy a viktoriánus korban tették. Olyan ruhákban járnak, olyan ételeket esznek, szóval mindent csak úgy csinálnak, mint annak idején. Két érdekes dolog is volt benne, az egyik az volt, amikor egy hölgy ruhát varrt magának, és a maradék aprócska anyagdarabokat nem eldobta, hanem eladta az őszeresnek, aki rostjaira szedte, és új anyagot szőtt belőle. Elképesztő, nem? Hiába a fogyasztói társadalom nem spórolós! (Anya mesélte, hogy régen voltak szemfelszedők is, és hogy egy jó susztert milyen nehéz manapság találni! A zoknit se varrjuk meg, inkább kidobjuk!) A másik érdekes dolog az volt a filmben, ahogyan trágyáztak. Nem műtrágyát szórtak a magasabb nitrogéntartalom érdekében, hanem lóherét vetettek a termés közé, mert annak a gyökerei megkötik a levegő nitrogéntartalmát. (Amikor ezt elmeséltem a nagypapámnak, azt mondta, hogy a spenót is képes erre, és hogy ők régebben a kimerült földre mindig spenótot vetettek.)

A hatodik óra után hazatekerek. Látok néhány cigarettacsíket eldobó gimist, és az jut eszembe, hogy a cigaretta a születésétől kezdve a haláláig mennyire szennyezi a környezetét. Miért

(Folytatás a következő oldalon)

Tóth Tihamér: Vízcseppbe zárt szivárvány

Tóth Tihamér: Vízgyöngyök

Jordán Zsófia: Gondolkodj globálisan, cselekedj lokálisan!

(Folytatás az előző oldalról)

van akkor mégis? (Apa azt mondja, a jövedéki adó miatt, én nem tudom mi az, de nem hiszem, hogy megéri.)

Anya elküld a boltba, és felhívja a figyelmemet, hogy ha lehet, magyar terméket válasszak. Nem csak hazafiságból, hanem főleg azért, mert a messziről jött árut szállítani kell, tartósítószerrel kell kezelni, szóval jobban szennyezi a környezetet. Amit tudunk, azt mi is megtermeljük a kertben, de a szüleim nem nagy kertészek, ezért anya leginkább a piacon vásárol – idősebb néniktől és bácsiktól. Régebben azt hittem, azért, mert sajnálja őket, de most már tudom, hogy azért, mert az ő árujuk mindig friss, és nem kezelik agyon vegyszerekkel. Mielőtt elmegegyek a boltba anya a kezembe nyom egy vászontáskát, nehogy eszembe jusson nejlontáskát venni.

Délután különórákra rohángálok – természetesen biciklivel, majd miután hazaérek, látom, hogy a család nagyon vigyorg rám: hát persze, ma van a névnapom! Meg is kapom az

ajándékomat: újságpapírba csomagolva. Anya már évek óta dűnyög, hogy micsoda pazarlás a díszes csomagolópapír, csak letépjük, a szíve szakad meg a fákért, amiket kivágtak érte. Na, az én ajándékaim újságpapírba vannak csomagolva, de nagyon szépek így is, mert a húgom mindet gyönyörű újságpapír-pilangóval díszítette fel. Tényleg tetszik!

Az ünnepi vacsora után az öcsém rajzolni akar (szeretne), adok neki egy olyan papírt, aminek a másik oldala már használt. Elég nehéz volt rászoktatni erre, de megértette végül, hogy mennyi fát óvunk meg ezzel. Jó lenne, ha az oviban is ilyen papírra rajzolnának a gyerekek!

Zuhanyozás után – kádban lubickolás szigorúan csak hétvégén – olvasom Jane Goodall: Az utolsó pillanat című könyvét egy kicsit a takarékos izzó fényénél, de hamar elálmosodom. Lepakcsolom a villanyt és azokra a szavakra gondolok, amiket most olvastam: „Eljön az idő, amikor a hallgatás egyenlő lesz az árulással”.

Sok mindent észreveszek jártamban-keltemben...

Tóth Tihamér a Feszty Árpád Általános Iskola hatodikosa az E-on pályázatán első helyezést ért el fotójával abszolút kategóriában (vagyis felnőtteket, profikat is megelőzve). Vele beszélgettünk a könyvtárban.

Tóth Tihamér: A nyertes kép

Tóth Tihamér: Hangyák bolygója

– Miért kezdted el fényképezni?
– Mert nem tudok rajzolni, nem tudom úgy megörökíteni a dolgokat, ahogy szeretném, ahogy látom rajzban. Sok mindent észreveszek jártamban-keltemben, és ha nálam van a gépem, - általában nálam van -, akkor lefényképezem.

– Milyen géped van?
– Fujifilm.
– Milyen témákat kedvelsz?
– Az élőlényeket amúgy is kedvelem, érdekel a természet. Virágokat, kisebb állatokat fotózok általában.
– Milyen sikereid voltak a már említetten kívül?
– Eddig csak arra az egy pályázatra küldtem be anyagot, azt megnyertem. Számon tartom a pályázatokat, de valahogy mindig lekésem a határidőket. Inkább fotózni szeretek, mint pályázni.
– Van más hobbid is?
– Igen: kézilabda, foci, cselló, lövészet, olvasás.
– Nem tudom megállni a kérdést: van kedvenc könyved?
– Több is van, például a „Keresztes hadjárat farmerben”, vagy a „Piszkos Fred, a kapitány” Rejtő Jenőtől.

Mikolasek Zsófia

Károly Gyula

Egy jobb világ

Sokan nem tudják mi a jó
Azt hiszik, hogy a zagyva TV adó
És a bulvárlap, sokan azt hiszik
Hogy ez az alap, és a könyvet leteszik

Pedig ott vannak az igazi értékek:
A könyv, a rejtvények s ezek nem rémképek
Csak egy kicsit leülni, s a könyvbe merülni
Akkor látnák meg, miről érdemes beszélni